

Carnaval

Joan Trias Fàbregas

Colombina i Pierrot
no han anat mai a l'una.
Ella dansa tant com pot
i ell sols s'inspira en la lluna.

Darrere el seu ideal,
enamorat, Pierrot canta.
Mes oint la Bacanal
Colombina no s'aguanta.

Amb esbojarrat engany,
dels seus besos en fa orgia.
Amb l'escuma del xampany
sa passió naix i es destria.

El dringueig del picarol
implacable, la fascina.
El seu amor desimbolt
va prodigant Colombina.

Com ocell fugit del niu
la seva beutat desflora,
rient sempre. I com més riu
més l'enamorat ho plora.

I en tant que ella el sentiment
en sensualitat transforma,
ell, enmig del seu turment,
de l'amor canta la norma.

Així és la glossa cabal
de qui estima i qui no estima.
Ara passa el Carnaval
i es reviu la pantomima.

Nosaltres, doncs, que del fang
no en cobegem ni una engruna
de Pierrot, l'ensomni blanc
fruïm també al clar de lluna.

I a la seva resplendor
oferim el desagravi
amb la serena passió
que rebrota a flor de llavi.

